

Gyarmathy Erzsébet két verse

Az angyalhoz

Ajánlás:

*Hullj őszi eső, méregkeverő,
ki magányt, féltést vegyítesz szívemben
cseppjeid majd úgy körülfolynak engem,
mint ahogy téli erdőn pára nő.*

1

Ki néhány évet éltél, hallgatag,
e fák közt és e csillagok alatt,
ha majd átcsap feletted is a hab,
új partot ismersz s így leszel szabad,
kiáltsd rá az angyalra: semmi vagy!

Gondolj utadra, honnan érkezel?
Mi volt számodra távol és közel,
mit vallottál és most miben hiszel.
Míg egy sejtéd él, milyen hirtelen
tör át a forró emlék szíveden:
a súlyos körték milyen szelíden
pihentek egykor a tenyereden,
hogy tapintottad erdők derekát
és lassan lépett hozzád a világ,
és lassan nőtt benned az értelem,
mint a gyűrűk a fák törzseiben.
A víz, hogy futott a kezéd alatt,
mint ölelés oldta tagjaidat,
a féltés, harag, hogy nőtt hirtelen,
mint láng csapott végig a testeden,
a tűz, hogy melegített éjszaka,
a kályhád langyos, barna dereka,
s milyen volt a sültalma illata,
emlékszel? S az égett fenyő szaga.
És ittrad az avarszagú teát,
vörösbor fanyar ízét tudta szád,

s a szerelem, ó, hogy átitatott,
mint kanóc, melyben erős szesz lobog,
s a szabadság! Megkóstolta szemed
a lobogó, a piros selymeket,
és tudtad, néha megledted a szót,
a tünde fényt s a szikrázó valót.

Ó, tej, kenyér, bor, örök ismerős.
Ha hittél, hát ebben voltál erős,
ha hittél, hát ez volt az otthonod,
halottaid nem voltak, hat halott
gesztenyefát sirattál el, mit ők,
a szomszédok, vágta szemed előtt,
hat tinta-törzsű, lombos gesztenyét, —

igazságod ez, és forró ízét
most szedd a szádra, mutasd fel jelét.

Ki nyújtóztál füvek és fák ölen,
szólj az angyalra: — miért állsz elém,
kit képzeletem formál, nem hitem.
Engedj utamra, játsszanak velem,
mint füst a füsttel, könnyű levelek,
a vers szálljon el a fejem felett,
labdázzanak vele az emberek.

Nem remélem az örökéletet,
fáradt vagyok, aludni szeretek.
Egy erdő alján, vagy egy fa tövében,
mit szerettem, azzal vegyülni mélyen,
fellelni ezt az elhagyott hazát —
szigetként úszol emberi világ
mind távolabb. Hiszem: magam vagyok.
Szójtetek pókhálóvá, csillagok!

2

De néha félek, elgondolodom,
hogy jó volna, ha valaki fogadna
az ismeretlen, nehéz partokon.

Kinek karjára ülnék, mint gyerek,
és ő szelíd szóval körülmutatná,
az állva-alvó, sötét hegyeket.

Mert félek attól, hogy fázni fogok,
valahol elveszítem a napot
s a szálát, mely szívemmel összeköt.

Bolygok mormoló, nagy vizek között,
míg valahol egy kéz magába zár,
melyből felröppen a halott madár.

PIHENŐK

Szőnyi István rajza